శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

సాధన గురించి...

భక్తుడు: *గురువుగారూ! పరిపూర్ణత్వస్థితి కోసం చేసే అన్వేషణ గురించి, ఆధ్యాత్మిక సాధనల గురించి కొందరు మాట్లాడుతూ, "గమ్యాన్ని చేరుకున్న ఒక సద్గురువు కోసం అన్వేషించండి, వారిని శరణు వేడండి. తక్కినదంతా ఆయన చూసుకుంటాడు" అంటారు. మరికొందరేమో, "మీ అంతరంగంలోనే అన్వేషించుకోండి, సమాధానం అక్కడే ఉంది, భగవంతుని స్వర్గ సామ్రాజ్యం లోపలే ఉంది" అంటారు. ఇంకొందరు, "మీ అన్వేషణే మీకు సత్యాన్ని కనిపించకుండా అడ్డుపడుతుంది, కాబట్టి అన్వేషణకు స్వస్తి పలకండి" అంటున్నారు. ఇవన్నీ నిజమేనా? ఇవేవీ కాకుండా అన్వేషణను మరో విధంగా చూడటానికి మార్గమేదైనా ఉందా?*

గురువుగారు: ఏదైనా ఒక విషయం చెప్పినపుడు అది ఏ సందర్భంలో చెప్పబడిందో చూడాలి. మీరు సత్యాన్వేషణను ఎలా చూస్తున్నారనే దానిని బట్టే అంతా ఉంటుంది. కాబట్టి చూసే దృక్కోణాన్ని బట్టి ప్రతి వివరణా సరైనదే కావచ్చు.

శిరిడీ, 1996

భక్తుడు: *గురువుగారూ! "నన్నెవరైతే నిరంతరం స్మరిస్తారో వారు గమ్యం చేరుతారు" అన్నారు బాబా. మేము బాబాను నిరంతరం గుర్తుపెట్టుకోవడానికి ఉపయోగపడే సాధనేదైనా ఉందా?*

గురువుగారు: సాధన – ఒకవేళ మీరు ఏదైనా సాధన చెయ్యాలని అనుకుంటే ఆ సాధన మీలోని ఏదో ఒక అవసరానికి సమాధానంగా ఉండాలి. మీరు నిద్రపోవడం, తినడం, స్నానం చేయడం, పళ్ళు తోముకోవడం మొదలైన వాటిని ఎలాగైతే చేస్తారో సాధన కూడా అలాగే ఉండాలి. మీరు ఈ పనులన్నీ ప్రతిరోజూ చేస్తారు కానీ, "నేను తినడాన్ని సాధన చేస్తున్నాను, పళ్ళు తోముకోవడాన్ని సాధన చేస్తున్నాను" అని అంటారా? అనరు కదా. నిజానికి ప్రతిరోజూ మీరు ఈ సాధనలు చేస్తున్నారు, వాటి వలన కలిగే ప్రయోజనాలను పొందుతున్నారు. అయినప్పటికీ మీరు వాటిని సాధనలుగా భావించరు. అవి మీ అవసరాలు. ఆ అవసరాలు తీర్చుకోకపోతే వాటి వలన కలిగే ప్రయోజనాలను మీరు కోల్పోతారు. మీకు అసౌకర్యంగా ఉంటుంది. అందుకని తినడం, నిద్రపోవడం, స్నానం చెయ్యడం ఎలా చేస్తున్నారో బాబాను కూడా అలాగే గుర్తుపెట్టుకోండి. అప్పుడు అది నిజమైన సాధనవుతుంది. ఒకవేళ మీరు ఏ సాధనైనా చేయవలసివస్తే దానిని ఈ పద్ధతిలో చేయండి. ఆహారం తీసుకోవడం మీలో ఆకలి అనే అవసరాన్ని తీరుస్తుంది. అలాగే బాబాను గుర్తుపెట్టుకోవడం కూడా మీలోని ఒక అవసరాన్ని తీర్చాలి. అదీ నిజంగా గుర్తుపెట్టుకోవడం అంటే, స్మరణ అంటే. అలా కాకపోతే ఈ స్మరణ వలన ఎటువంటి

ప్రయోజనం లేదు. మీరు బాబా నామాన్ని లక్షలసార్లు జపించినా ఉపయోగం లేదు. బాబా నామాన్ని జపించాలనుకునేవారికి నేను సాధారణంగా ఇదే విషయాన్ని చెబుతుంటాను. మీరు బాబా నామాన్ని పదిలక్షలసార్లు చెయ్యాలనుకుంటే చెయ్యండి మంచిదే కానీ అది మీలోని అవసరానికి సమాధానం కానపుడు ఊరకనే అలా పలకడం వలన ఏమిటి ప్రయోజనం?

భక్తుడు: *గురువుగారూ! కొంతమంది ఆధ్యాత్మిక గురువులు ఫలితం రాకపోయినా మనం చేస్తున్న సాధన ఆపవద్దని అంటారు.*
గురువుగారు: మీరు వాళ్ళ సలహాను పాటించాలనుకుంటే పాటించండి. కానీ నేను అలా చెప్పను. మీరు ఏదైనా ఒక సాధన చేస్తున్నప్పుడు ఏదో ఒక ఫలితాన్ని పొందాలి. అది చిన్నదైనా కావచ్చు, పెద్దదైనా కావచ్చు, మిమ్మల్ని మీ లక్ష్యం వైపుకు తీసుకువెళ్ళేదిగా ఉండాలి. దానివలనే మీరు ఎలా సాధన చేస్తున్నారు అనే విషయం తెలుస్తుంది. సాధన గురించి మన అవగాహన ఏమిటి? సాధన ఎందుకు చేస్తున్నాం? ఎలా చేస్తున్నాం? మన లక్ష్యం ఏమిటి?... అని మన సాధనలోని లోతుపాతులు మనం అర్థం చేసుకుంటే మంచిది. అప్పుడది మనకు సరైన ఫలితాన్ని ఇస్తుంది.

భక్తుడు: *ఆధ్యాత్మిక సాధనలు కొన్నిసార్లు దుష్ఫలితాలను చూపుతాయని మీరు చెప్పారు. అది ఎలా గురువుగారూ?*
గురువుగారు: ఆధ్యాత్మిక సాధనలు సాధకునికి ఒక బూటకపు సంతృప్తిని ఇస్తాయి. ఆ సాధకుడు తను ఏదో సాధన చేస్తున్నట్లుగా భావిస్తాడు. కానీ ఆ సాధన అతని హృదయాన్ని స్పృశించదు, హృదయగతం కాదు. అంతకుమించి ముందుకుపోవడానికి అతను ప్రయత్నించడు. అలాంటి సందర్భాలలో మనం చేసే సాధన ప్రతికూల ప్రభావాన్ని కలుగజేస్తుంది.

తనకు ఒక రోగం ఉందని ముందు తెలుసుకుంటే ఎవరికైనా డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాలని, మందు తీసుకోవాలని ఆరాటం కలుగుతుంది. తనకసలు రోగం ఉన్న సంగతే తెలియకపోతే ఎవరైనా చికిత్స కోసం ప్రయత్నిస్తారా? ఈ సాధనలంతా చేసేవారు, "నేను గొప్ప సాధకుణ్ణి, నేను గొప్ప యోగిని, నేను వేదాభ్యాసకుణ్ణి, నాకు వంద ముద్రలు తెలుసు, రెండు వందల బంధాలు తెలుసు" అనుకుంటూ ఉంటారు. సద్గురువు వచ్చి, "ఇది సరైన పద్ధతి కాదు" అని అతనికి తెలియజెప్పినా వినిపించుకోరు. నిద్రపోయేవారిని లేపవచ్చు, నిద్రపోతున్నట్లు నటించేవారిని లేపడం సాధ్యంకాదు. సాయిబాబా వంటి సద్గురువుల వద్దకు వచ్చిన తరువాత కూడా ఇటువంటి రకరకాల సాధనల పట్ల వ్యామోహంతో రకరకాల ముద్రలు, యోగాలు, మంత్రాలు, తంత్రాల పేరుతో చాలా సమయం వృధా చేసుకునే వాళ్ళున్నారు.

అందుకే నేను, మీలో ప్రేమ కలిగితే (జాగృతమైతే) ఏ సాధనలు, ఎటువంటి ప్రక్రియలు, మంత్రాలు ఇవేవీ అవసరం లేదంటాను. మీరు మీ సద్గురువును తెలుసుకున్న తరువాత ప్రతి ఒక్కటీ మంత్రమవుతుంది. ఆయన పేరు మంత్రమవుతుంది, ఆయన చేసే చర్యలు మంత్రమవుతాయి, ఆయన గురించి ఆలోచించడం మంత్రమవుతుంది. ఇలా ప్రతిదీ సాధనవుతుంది. ప్రతిదీ మీ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణవుతుంది. మంత్రం అనేది ఒక వాహకం, ఒక వాహనం, ఒక మాధ్యమం. కానీ ఆ ప్రేమ లేకపోతే ఆ వాహనం ఖాళీగా ఉంటుంది. ఆ వాహనంలో రవాణా కావల్సిందేమిటి? ప్రేమ. అది ప్రేమను తీసుకురావాలి – అదీ మంత్రమంటే.

గురువుగారు: సద్గురువు మీలో అస్పష్టంగా ఉన్న ఆ సంపూర్ణత్వభావనను జాగృతం చేసాక, అది ఇంకా ఇంకా స్పష్టంగా, వాస్తవరూపాన్ని సంతరించుకుంటుంది. "నాకు కావలసింది ఇది" అని తెలుస్తుంది. అప్పుడు నిజమైన అన్వేషణ ప్రారంభమవుతుంది. నిజమైన పరిశోధన, నిజమైన ప్రయత్నం, నిజమైన తపన మొదలవుతుంది. అంతకుముందు మీరు చేసే అన్వేషణ అగమ్యగోచరంగా ఉంటుంది. మీకు అప్పుడు మీరెందుకు అన్వేషిస్తున్నారో తెలియదు, అలాగని మీరు అన్వేషించకుండా ఉండనూలేరు. అది ఒక రకమైన నిస్సహాయమైన అన్వేషణ.

సాధారణంగా అందరూ అన్వేషణ ఎటువంటి ఆనందాన్ని ఇవ్వదనుకుంటారు. కానీ అది నిజమైన అన్వేషణ అయితే, అన్వేషణ కూడా ఆనందాన్ని ఇస్తుంది. మన అన్వేషణ పరిపూర్ణమైన ఆనందం కోసం. మనకు లభించేది పరిపూర్ణ ఆనందమే, మార్గమంతా ఆనందభరితమే.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మా హృదయాలు వికసించి ఆనందం అనుభవమైనపుడు, ఆ అనుభవం మా అన్వేషణకు ముగింపనుకోవచ్చా?*

గురువుగారు: అది ముగింపు కాదు. నిజానికి అప్పుడు మరో రకమైన అన్వేషణ ప్రారంభమవుతుంది. తద్వారా మనకు ఆనందం ఇంకా ఎక్కువగా, పరిపూర్ణంగా అనుభవమవుతుంది. మనకు ఆకలేసినపుడు మనం ప్లేటు ఆహారం కోసం చూస్తాం, మనకు ఆహారం లభించాక దానిని చక్కగా తినడమెలా అని ఆలోచిస్తాము, అన్వేషిస్తాము. అలా ఆ ఆహారాన్ని తిన్న తరువాత, అలా కడుపునిండా తినడం వల్ల కలిగిన ఆనందానుభూతిని ఆస్వాదించడం ఎలా? కాస్త కునుకు తీయాలనిపిస్తుంది (కాస్త కునుకు తీయడానికి అవకాశముందా అని చూస్తాం). మనం అన్వేషించడం ఆగిందా?

భక్తుడు: *ఆనందానుభవాన్ని మన అన్వేషణకు నిజమైన ఆరంభం అనవచ్చా?*

గురువుగారు: అవును. అక్కడ నుండి నిజమైన అన్వేషణ ప్రారంభమవుతుంది. కానీ మీరు ఆ ఆనందానుభూతిని చవిచూడకపోతే (ఆకలి తీరకపోతే) ఒక ప్లేటు ఆహారం కోసం చూడటం మన అన్వేషణ అవుతుంది. లేదా ఒక హోటలు వెతుక్కోవడం అన్వేషణ అవుతుంది. అసలు మీకు ఆకలే కాకపోతే మీ జీర్ణవ్యవస్థను బాగుచేసే డాక్టరు కోసం వెతుక్కోవడం అన్వేషణ అవుతుంది. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *అంటే అన్వేషణే మనకు ఆనందాన్నిస్తుందంటారా?*

గురువుగారు: మనది నిజమైన అన్వేషణే అయితే అది ఆనందాన్ని ఇస్తుంది. నిజమైన అన్వేషణ ఒక స్థాయిలో మనకు బాధను కలిగిస్తుంది. కానీ మనం బాధపడుతున్నా ఆ బాధను ఇష్టపడతాం. అందువల్లనే అన్వేషణ ముందుకు సాగుతుంది. ఉదాహరణకు, ముందు మీరు ఉద్యోగం ఎక్కడ దొరుకుతుందా అని చూస్తారు. ఎవరో వచ్చి, "హైదరాబాదుకు వెళ్ళు, నీకు ఉద్యోగం దొరుకుతుంది" అంటారు. మీరు హడావుడిగా బస్టాండుకు వెళ్ళి బస్సుల గురించి వాకబు చేస్తారు. అప్పుడు మీ అన్వేషణ సరైన బస్సును పట్టుకోవడం. బస్సులోనికి ఎక్కాక మీరు సీటు కోసం చూస్తారు. సీటు దొరుకుతుంది. "హమ్మయ్య" అనుకుంటారు. తరువాత మీరు హాయిగా నిద్రలోకి జారుకుంటారు. మీరు గమ్యస్థానాన్ని చేరుకున్నారా? మీరు ఇంకా శిరిడీ బస్టాండులో ఉన్న బస్సులోనే ఉన్నారు కానీ అది మీరు మీ గమ్యస్థానాన్ని చేరుకోవడంతో సమానం, ఎందుకంటే మీరు సరైన బస్సులో ఉన్నారు. మీరు ఆనందంగా కూర్చుని నిద్రపోతారు. బస్సు హైదరాబాదుకు వచ్చినా మీరు ఇంకా బస్సులోనే ఉన్నారు. కానీ బస్సు గమ్యాన్ని చేరుకుంది. ఇక్కడ అన్వేషణే సంతోషాన్ని, ఆనందాన్ని ఇస్తుంది. అది ఆనందపూర్ణమైన అన్వేషణ.

భక్తుడు: *ఈ అన్వేషణ ఎప్పటికైనా ముగుస్తుందా?*

గురువుగారు: అన్వేషణకు ముగింపు ఉండదు. అది మరో రూపాన్ని సంతరించుకుంటుంది. ఇంకో రకమైన అన్వేషణ ప్రారంభమవుతుంది. ఆ అనుభవాన్ని మరింత పరిపూర్ణం చేసుకోవడానికి అన్వేషిస్తాం. ఆ అనుభవం పరిపూర్ణంగానే వచ్చినప్పటికీ మనం దానిని పరిపూర్ణంగా అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవాలి. ఇది నిరంతర పరిపూర్ణత్వాన్వేషణ. రమణమహర్షికి మధురైలో ఆత్మసాక్షాత్కారమైన తరువాత, "నేను నా తండ్రి కోసం అన్వేషిస్తున్నాను" అని చెప్పి (వ్రాసి పెట్టి) ఆయన అరుణాచలం వచ్చారు. ఆయన తమ అన్వేషణను అలా వ్యక్తం చేసారు. (ఆత్మసాక్షాత్కారంతో) ఆయన అన్వేషణ ముగిసిందా?

భక్తుడు: *గురువుగారూ! సాక్షాత్కారం పొందడంలోని వివిధ దశల గురించి వివరిస్తారా?*

గురువుగారు: నేను దీని గురించి ఇదివరకే చెప్పాను. ఉదాహరణకు మీరు ఒక మొద్దును గొడ్డలితో ముక్కలు చేయాలి. మీరు ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగు దెబ్బలు వేస్తారు. అది పదవదెబ్బకు విరిగిందనుకోండి. అది ఒక్క దెబ్బకే విరిగింది, కానీ అది పదవదెబ్బ. ఆ మొద్దు ఒక్క దెబ్బకు విరిగిందా లేక పది దెబ్బలకు విరిగిందా? ఏది నిజం? తొమ్మిదవదెబ్బకు కూడా అది విరగలేదు – మీరు తొమ్మిదో వేటును విరగడంలో ఒక దశ అంటారా? అప్పటికింకా అది విరగలేదు. పదవ ప్రయత్నంలో మీరు సఫలీకృతులయ్యారు, మొద్దు విరిగింది. అది మొదటి దెబ్బకే విరిగిపోయి ఉండవచ్చు. మీరు వేసిన

ఈ తొమ్మిది దెబ్బలు మీకు మొద్దును విరగ్గొట్టే ఆ నేర్పును, నైపుణ్యాన్ని ఇచ్చాయి. కానీ చివరిగా అది ఒకే దెబ్బకు పగిలింది. ఒకవేళ మీరు తొమ్మిది దెబ్బలు వేసి ఆగితే మొద్దు విరగదు. అసలు మీరు ప్రయత్నమే చెయ్యకపోయినా మొద్దు విరగదు. ఈ రెండింటి మధ్య ఉన్న తేడా ఏమిటి? మొద్దు విరిగిందా, లేదా! అది ఒక్క దెబ్బకే విరిగింది. మీరు దానిని ఒక్క దెబ్బలో సాక్షాత్కారం పొందడమంటే అందులో దశలు లేవు. మీరు సాక్షాత్కారం పొందారా, లేదా! క్షణకాలంపాటు అలా వచ్చి ఇలా పోయే సాక్షాత్కారం అంటూ ఏమీ ఉండదు. కొంతమంది తమకు చాలా అద్భుతమైన అనుభవం వచ్చిందని, క్షణకాలం పాటు సాక్షాత్కారమయిందని, తరువాత దానిని కోల్పోయామని అంటారు. వాళ్ళు తమ మిగతా జీవితాన్నంతా కోల్పోయినదానిని తిరిగి సాధించడానికి వినియోగిస్తారు. వాళ్ళకు వచ్చిన అనుభవాన్ని నేను నిరర్థకం అనడంలేదు – అది చాలా మంచి అనుభవం కావచ్చు, వాళ్ళు దానిని కోల్పోయారంటే ఆ అనుభవానికి వాళ్ళను సొంతం చేసుకునేటంత బలం లేదని తెలుస్తుంది. వాళ్ళలో ఇంకా ఆ అనుభవం కంటే బలమైన భావోద్వేగాలు, ఇష్టాలు, కోరికలు ఉన్నాయి. అందువలనే వారు ఆ అనుభవం నుండి బయటకు వచ్చారు. అటువంటి బలహీనమైన, అలా తాత్కాలికంగా వచ్చి పోయిన అనుభవాన్ని తిరిగి పొందడానికి ప్రయత్నించడంలో ప్రయోజనం ఏముంది? మనం మన ప్రయాణం మొదలుపెట్టింది అలాంటి అనుభవం కోసం కాదు. మనం పరిపూర్ణమైన ఆనందం కోసం, నిజంగా శాశ్వతమైన దాని కోసం, ఇలా వచ్చి అలా పోని అనుభవం కోసం అన్వేషణ మొదలుపెట్టాం. మీరు మీ లక్ష్యాన్ని ఎందుకు మార్చుకుంటున్నారు? మనం సాక్షాత్కారం కన్నా ఏమాత్రం తక్కువకాని దాని కోసం మన ప్రయాణాన్ని ఆరంభించాం, కానీ ఒక ఉత్తేజభరితమైన (థ్రిల్లింగ్) అనుభవం వచ్చాక తిరిగి అనుభవాన్ని పొందడమనేది మీ లక్ష్యమైంది. దానిని సాక్షాత్కారంలో ఒక దశ అనుకుంటున్నారు.

మనకు నిజంగా సాక్షాత్కారమైతే – వాస్తవానికి నిజంగా సాక్షాత్కారం అవడం అంటూ ఉండదు. ఇందులో దశలు ఉండవు, మనకు సాక్షాత్కారమైందా, లేదా? అంతే. మనకు రెండుసార్లు సాక్షాత్కారం కావడమంటూ ఉండదు. మనకు రెండవ సాక్షాత్కారం అవసరమైందంటే మనకు తొలిసారి పరిపూర్ణంగా సాక్షాత్కారం కాలేదని అర్థం. మనం దానిని సంపూర్ణంగా తెలుసుకోలేదు. మనకు అక్కడొక విషయం ఉందని మాత్రం తెలిసింది కానీ మనకు దాని గురించి పరిపూర్ణంగా తెలియదు. కాబట్టి నేను చెప్పినదాని సారాంశమేమిటంటే సాక్షాత్కారంలో దశలు లేవు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు రమణమహర్షి జీవితచరిత్రను మొదటిసారి చదివినపుడు వారి చరిత్ర మీకు ఈ జన్మలోనే సాక్షాత్కారం సాధ్యమవుతుంది అనే విశ్వాసాన్ని కలిగించిందని చెప్పారు. కానీ నాకు, ఈ జీవితంలో నేను సాధించగలిగినదానికి, సాక్షాత్కారం పొందిన ఒక మహాత్ముని అనుభవానికి చాలా దూరం ఉన్నట్లనిపిస్తోంది. ఒక మహాత్ముని అనుభవం మన అనుభవంతో పోలిస్తే ఎంత భిన్నంగా ఉంటుంది? నిజంగా అదంత భిన్నంగాఉంటుందా?*

గురువుగారు: మీరు ఎలా ఉంటే బావుంటుంది అనుకుంటున్నారు – తేడా ఎక్కువగా ఉండాలనుకుంటారా లేక తక్కువగా ఉండాలనుకుంటారా? (నవ్వులు...) మీకు ఏది ఆకర్షణీయంగా ఉంది?

నేను మీకు ఒక ఉదాహరణనిస్తాను. ఆ తరువాత తేడా ఎక్కువుందా, తేడా తక్కువుందా అనే విషయం మీరు నాకు చెప్పండి. ఒకరోజు సాయంత్రం చీకటిపడ్డాక మీరు సత్సంగానికి వస్తున్నారు. తిరువణ్ణామలైలో మన సత్సంగానికి మొదటిసారి వస్తున్న క్రొత్తవ్యక్తి గేటుకు కాస్త దూరంలో నిలబడి ఎవరన్నా సాయం వస్తారా అని చూస్తున్నాడు. అతను గేటు వద్ద ఉగ్రంగా చూసే రెండు పెద్ద డాబర్‌మేన్ కుక్కలు చూసాడు. అందువల్ల లోపలికి రావడానికి భయపడుతున్నాడు. ఇంతలో మీరు అక్కడకు వచ్చి అతనితో, "ఇక్కడెందుకు నిలబడి ఉన్నారు?" అని అడిగారు.

"అదీ... అక్కడ గేటు దగ్గర రెండు పెద్ద కుక్కలున్నాయి, అందువల్ల నేను గురువుగారి ఇంటి లోపలికి వెళ్ళలేకపోతున్నాను!"

"కుక్కలు ఎక్కడున్నాయి?"

"అదిగో అక్కడ చూడండి, ఆ కుక్కలు..."

"లేదు, లేదు. అవి కుక్కలు కాదు, బొమ్మలు".

అతనికవి నిజమైన కుక్కల్లాగా కనిపించాయి. అతను వాటిని కుక్కలనే అనుకున్నాడు. కానీ మీకు మాత్రం అవి బొమ్మలు.

అప్పుడతను, "లేదు, లేదు. నేను నమ్మను. అవి నిజమైన కుక్కలే" అంటాడు.

"మీరు రండి, నేను తీసుకెళతాను!" అని మీరతని చెయ్యి పట్టుకుని గేటు వద్దకు తీసుకెళతారు.

అతను భయపడుతూనే మీ వెంట వస్తాడు. భయానికి రెండడుగులు ముందుకు, ఒక అడుగు వెనుకకు వేస్తూ వస్తాడు. అతను గేటు వద్దకు వచ్చి ఆ కుక్కలను దగ్గరగా చూసి, "ఓహ్, ఇవి నిజంగా బొమ్మలేనా" అని ఊపిరి పీల్చుకుంటాడు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

ఆ వ్యక్తి ఇంతకుముందు చూసినదానికి, ఇప్పుడు చూసిన దానికి ఉన్న తేడా చిన్నదా, పెద్దదా, చాలా పెద్దదా? చెప్పండి!

ఈ ప్రపంచం అంతా ఆ కుక్క బొమ్మలాంటిది. మనకు దాని వాస్తవరూపం తెలియదు కాబట్టి, మనం దానిని చూసి భయం, ప్రేమ, ఈర్ష్య, లోభం మొదలైన వివిధ భావోద్వేగాలతో ప్రతిస్పందిస్తాం. సద్గురువు వచ్చి అది మనం అనుకునేటటువంటిది కాదని, మరో రకమైనదని చెప్తారు, కానీ మనం దానిని విశ్వసించం. ఆ తరువాత ఆయన మన చెయ్యిపట్టుకొని మన లక్ష్యంకేసి నడిపించుకుని వెళతారు. మీరు ఆ లక్ష్యాన్ని చేరుకున్నాక, దానిని ప్రత్యక్షంగా చూసాక అది మీరు ఇన్నాళ్ళూ చూస్తున్నదేనని తెలుసుకుంటారు. కానీ ఇప్పుడు మీరు దానిని చూడటంలో కొంత తేడా ఉంటుంది. భగవాన్ వంటి మహాత్ములు మనం చూసేదాన్నే చూస్తుంటారు, కానీ కొంత విభిన్నంగా చూస్తారు. ఆ తేడా చిన్నదా, పెద్దదా, అనంతమైనదా, అది మనం ఎలా చెప్పగలం? వ్యత్యాసం ఉంది, అంతే చాలు. ఆ వ్యత్యాసం ఎలా ఉంటుందంటే మనం మొత్తాన్ని క్రొత్తగా అనుభవిస్తాం. (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మా లక్ష్యాన్ని చేరుకోవడానికి మార్గాన్ని కనుక్కోవడం ఎలా?*

గురువుగారు: మనం మార్గంలోనే ఉన్నాం. మనం ఇప్పటికే పరిణామక్రమంలో ఒక దశలో ఉన్నాం. ఒక విత్తనం భూమిపై పడి మొలకెత్తి పువ్వుగా మారి పూలు పూసిందనుకుందాం. చూడటానికి అది మిగతావాటితో సంబంధంలేని క్రొత్త మొక్కలాగా కనిపించినప్పటికీ నిజానికది అంతకుముందున్న మొక్క నుండి వచ్చిన విత్తనానికి కొనసాగింపే. ఒక పువ్వు చాలా అందంగా ఉండవచ్చు, మీరు దానిని త్రుంచకుండా అలానే ఉంచినప్పటికీ అది దానికై అదే వాడి రాలిపోయి మరో పువ్వు పుట్టడానికి అవకాశాన్నిస్తుంది. ఆ క్రొత్త పువ్వు మరో రకంగా, మరో రూపంతో, తాజా పరిమళంతో, క్రొత్తరంగులో ఉంటుంది – ఇవన్నీ మార్గాలే.

భక్తుడు: *మనం ఈ పరిణామక్రమాన్ని గమనిస్తూ దానిపట్ల ఎరుకతో ఉండాలా? అలా ఉంటే అది ప్రయోజనకరంగా ఉంటుందా?*

గురువుగారు: ఈ పరిణామక్రమాన్ని గమనిస్తూ ఉండటం మన లక్ష్యంకాదు. అక్కడ గమనించడానికేముంది? పరిణామం జరుగుతుందని మీరు తెలుసుకుంటే చాలు. భోజనం చేసాక జీర్ణక్రియను మీరు గమనిస్తూ ఉండాలా? అది నిరంతరంగా జరిగే సహజమైన ప్రక్రియ. ఈ పరిణామక్రమంలో మనం ఒక స్థాయిలో ఉన్నామని తెలుసుకుంటే చాలు. వెనుకకు వెళ్ళడానికిగానీ, ముందుకు దూకడానికిగానీ ప్రయత్నించవద్దు. ఆ పరిణామంలో భాగమై పరిణతి చెందండి. అది నిరంతరం జరిగే ప్రక్రియ అని గుర్తించి, దానిని దృష్టిలో పెట్టుకొని ఎదగండి.

భగవద్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు, "*ధర్మసంస్థాపనార్థాయ సంభవామి యుగే యుగే*" అన్నాడు. అంటే "ఆయా కాలాలను బట్టి భగవంతుడు వివిధ రూపాలలో అవతరిస్తాడు. లేదా అప్పటి కాలానికి చెందిన అవసరాలను బట్టి నేను మళ్ళీ మళ్ళీ ఉద్భవిస్తాను". మరుగునపడిన (సనాతనమైన) ధర్మాన్ని, ప్రబోధాన్ని ముందుకు తీసుకురావడానికి సద్గురువు వివిధ రూపాలలో ప్రకటమవుతారు.

ఈ పరిణామక్రమాన్ని అడ్డుకోవాలని ప్రయత్నించినపుడు మనుషులకు దుఃఖం కలుగుతుంది. వాళ్ళు ఆ పరిణామ క్రమంలో భాగంగా మారితే ఆనందం కలుగుతుంది. ఈ పరిణామక్రమమే ధర్మం – ప్రకృతి స్వభావం. అగ్ని దహిస్తుంది, అది దాని ధర్మం. నీళ్ళు పల్లానికే ప్రవహిస్తాయి లేదా ఏ పాత్రలో పోస్తే ఆ పాత్ర రూపాన్ని ధరిస్తాయి, అది వాటి ధర్మం.

అందుచేత మనలోని ధర్మం పట్ల, ప్రపంచం యొక్క ధర్మం పట్ల, మన ఉనికి యొక్క ధర్మం పట్ల మనం ఎరుకతో ఉండాలి. మనం ఈ ధర్మానికి అనుగుణంగా నడచుకుంటే దుఃఖం ఉండదు. భగవాన్ రమణులు, "నీవెవరో తెలుసుకో. నీ నిజమైన ఆత్మస్వరూపాన్ని, నీ నిజస్వభావాన్ని తెలుసుకో" అన్నారు. మన 'నిజస్వభావం' ఏమిటి? అది ఒక వ్యక్తి కాదు; అది ధర్మం. మానవధర్మానికి అనుగుణంగా నడుచుకునేవాళ్ళు మంచివాళ్ళు (ధార్మికులు). ధర్మబద్ధత అంటే ఏమిటి? మన ధర్మానికి, ప్రకృతి ధర్మానికి, విశ్వసూత్రాలకు అనుగుణంగా ఉండేది ధార్మికత. మన పరమధర్మం ఏమిటి? ప్రకృతికి అనుగుణంగా నడుచుకోవడం. భగవద్గీతలో కృష్ణుడు, "*సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మామేకం శరణం వ్రజ, అహం త్వా సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి మా శుచః*" (అన్ని ధర్మాలు త్యజించి నాలో శరణుపొందు, సర్వపాపాల నుండి నేను నిన్ను రక్షిస్తాను, చింతించవద్దు) అన్నాడు. అంటే, మిగిలిన ధర్మాలన్నీ అప్రధానం, నాకు శరణు పొందడమే పరమధర్మం. అదే ప్రాథమికమైన ధర్మం. మిగిలిన ధర్మాలను, మిగిలిన ధార్మిక విషయాలను నీవు వదలిపెట్టవచ్చు. నువ్వు ఈ శరణాగత స్థితిని సాధిస్తే – సంపూర్ణ శరణాగతిని సాధిస్తే – మిగతావన్నీ సహజంగా జరిగిపోతాయి. చాలా సందర్భాలలో అందరూ తక్కిన ధర్మాలకే ప్రాధాన్యతనిచ్చి వాటి వెనకుండే ప్రాథమికమైన స్ఫూర్తి గురించి, వాళ్ళు చేసే పనుల వెనుక గల మౌలిక లక్ష్యం గురించి మర్చిపోతారు. అప్పుడు సాయిబాబా వంటి మహాత్ములు అవతరించి మన మనస్సులను సహజస్వభావం (శరణాగతి) వైపుకు మరలిస్తారు: "నాకు శరణుపొందండి. మీ భారాన్ని నేను వహిస్తాను, నాకు పగ్గాలు అప్పగించండి, నేను మిమ్మల్ని చివరికంటా గమ్యం చేరుస్తాను". బాబా ఎప్పుడూ తమ ప్రతి మాటలోనూ శరణాగతి యొక్క ఆవశ్యకతనే ప్రముఖంగా చెప్పేవారు.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.